

Sygn. akt IV KK 248/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

Protokolant Małgorzata Gierczak

w sprawie **S. P.**

ukaranego z art. 86 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 24 czerwca 2021 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 16 lipca 2020 r., sygn. akt II W (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w.
umarza postępowanie, a kosztami postępowania obciąża Skarb
Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł., wyrokiem z dnia 16 lipca 2020 r., sygn. akt II W (...), uznał obwinionego S. P. za winnego tego, że w dniu 4 października 2019 r. około godz. 13:15, w miejscowości G., kierując samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznej odległości przed pojazdem poprzedzającym, tj. samochodem m-ki S. (...) o nr rej. (...), w wyniku czego najechał na tył tego pojazdu, a czynem swoim spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i za to wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 220 zł.

Wyrok ten uprawomocnił się dnia 7 sierpnia 2020 r.

Kasację od powyższego orzeczenia wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając wyrok w całości, na korzyść obwinionego. Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w., polegające na skazaniu obwinionego S. P. przez Sąd Rejonowy w Ł. prawomocnym wyrokiem z dnia 16 lipca 2020 r., sygn. akt II W (...) za czyn polegający na tym, że w dniu 4 października 2019 r. około godziny 13:15 w miejscowości G. DK 94, woj. (...) kierując samochodem osobowym m-ki O. (...) o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznej odległości przed pojazdem poprzedzającym, tj. samochodem m-ki S. (...) o nr rej. (...), w wyniku czego najechał na tył tego pojazdu, a czynem tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 k.w., mimo że obwiniony za popełnienie tego samego czynu został uprzednio prawomocnie skazany wyrokiem nakazowym tego Sądu z dnia 6 lutego 2020 r. wydanym w sprawie o sygn. II W (...), co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia określoną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w.

Mając na względzie powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację należało uznać za oczywiście zasadną i jako taką uwzględnić. W realiach przedmiotowej sprawy doszło do naruszenia prawa będącego podstawą podniesionego zarzutu.

Skarżący trafnie wskazał, że Komenda Powiatowa Policji w Ł. skierowała do Sądu Rejonowego w Ł. dwa wnioski o ukaranie, w efekcie których zapadły dwa wymienione wyroki, dotyczące tego samego zdarzenia. Doszło w tym przypadku – jak się wydaje – do pomyłki, mającej swoje źródło w wadliwym przepływie informacji między poszczególnymi organami, prowadzącymi postępowanie. W dniu 13 lutego 2020 r. do Sądu Rejonowego w Ł. wpłynął wniosek KPP w Ł. o ukaranie S. P. za czyn będący już przedmiotem prawnokarnego wartościowania przez tenże Sąd, który wyrokiem nakazowym z dnia 6 lutego 2020 r., sygn. akt II W (...), uznał S. P. za winnego tego samego zdarzenia drogowego (k. 43 akt Sądu Rejonowego w Ł. o sygn. II K (...)). Wyrok ten uprawomocnił się 21 lutego 2020 r.

Nie ulega wątpliwości, że przywołany wyrok dotyczył tego samego zdarzenia, co wyrok zaskarżony niniejszą kasacją. Świadczą o tym m.in. to samo miejsce i czas, numery rejestracyjne pojazdów, wreszcie osoby uczestniczące w zdarzeniu jako sprawca i pokrzywdzony. Wystąpił tu zatem stan powagi rzeczy osądzonej, naruszony wydaniem zaskarżonego wyroku. Okoliczność taka stanowi ujemną przesłankę procesową, opisaną w art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w., zaś w toku postępowania kasacyjnego należy potraktować ją jako bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w przepisie art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok, zaś postępowanie w sprawie umorzył. O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 119 § 2 pkt 1 k.p.w.